

Arrest

nr. 258 214 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 augustus 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 september 2019 om internationale bescherming. Op 16 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 26 augustus 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 9 november 2020 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 15 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk

verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 februari 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Amarkhel (Maidan Shahr, provincie Maidan Wardak). Uw moeder was Tadzjiekse, uw vader was van Pashtoense origine.

Naar aanleiding van uw eerste verzoek verklaarde u wat volgt. Bij een familievete zijn uw vader, uw zus, uw broer en een oom (aan vaders kant) om het leven gekomen. U was toen zes jaar oud. Een tante (aan vaders kant) had ruzie met haar man en pleegde zelfmoord. Uw oom had nadien zijn schoonbroer doodgestoken, waarna diens familie wraak nam door uw familie aan te vallen. U en uw moeder waren op dat moment niet thuis, wat jullie leven redde. Eén of twee maanden na dit incident bent u met uw moeder naar Teheran verhuisd. Dit moet ongeveer in 2005 zijn geweest. Jullie huurden een appartement en verbleven altijd illegaal in Iran. Uw moeder ging poetsen, zelf ging u een tijd naar school waarna u begon te werken. Na de dood van uw moeder (zij had astma) had u niet meer de middelen om de huur te betalen en ging u bij uw werkgever wonen. Tot drie keer toe werd u door de Iraanse autoriteiten aangehouden en de grens overgezet. U was de situatie beu en wou Iran voorgoed verlaten. Echter kon u niet naar Afghanistan terugkeren waar u de personen die uw familieleden doodden dient te vrezen. U bent daarom naar Europa gekomen. Via Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 4 september 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw relaas legde u een kopie van uw taskara en een doktersattest neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 17 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 240.045 d.d. 26 augustus 2020 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 9 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. U verklaart tijdens uw eerste asielprocedure leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd en wil deze keer de waarheid vertellen. U herhaalt dat u in Amarkhel geboren werd maar zegt nu dat u vijftien jaar geleden met uw familie naar de hoofdstad Kabul verhuisde. In de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan was u in Kote Sangi (vier jaar) en Deh Mazang (één jaar). Uw moeder heet niet B. N. (...) maar A. U. (...), zo verklaart u voorts. U gaf eerder wel de correcte naam van uw vader op, echter is hij zeven jaar geleden gedood door de Taliban. Hij was chauffeur, vervoerde olie en werd twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan door de Taliban vermoord.

Jullie waren vijftien jaar geleden naar Kabul verhuisd omdat uw moeder vreesde dat jullie in Wardak de Taliban zouden vervoegen. Uw oom M. (...) was zelf een Talib en kantte zich tegen jullie vertrek naar de stad. Hij is jullie daar komen opzoeken, nam uw zus A. (...) mee en dwong haar te huwen met zijn zoon. Uw oom kwam geregeld langs, en u vreesde dat hij u op een dag ook zou meenemen. Daarom verliet u Afghanistan zes jaar geleden en ging u naar Iran. Drie jaar later werd u daar vervoegd door uw moeder, zus en broers. Samen zijn jullie naar Turkije gegaan waar jullie na een tijdje vluchtelingendocumenten ontvingen. Omdat u in Iran verliefd was geworden op een meisje (u wil graag met haar huwen) kreeg u ruzie met uw moeder en reisde u verder naar Europa. Uw familie verblijft nog in Turkije. U kan niet terug naar Afghanistan waar oom M. (...) u dreigt te vermoorden.

Ter staving van uw verklaringen legt u een usb stick neer: deze bevat een foto van een document van UNHCR Turkije, een foto van uw vluchtelingenkaart in Turkije, een foto van een document dat aantoont dat u daar in een gesloten centrum zat, foto's waarop u tijdens uw verblijf in Iran te zien bent, een foto van een fitnesskaart.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart dan wel ernstig depressief te zijn, echter legt u geen enkel document neer dat zulks zou kunnen staven. Bovendien blijkt uit niets dat u niet in staat moet worden geacht correcte verklaringen af te leggen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name de problemen die uw familie zou hebben gekend met een oom die tot de Taliban zou behoren, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Vooreerst wijst het CGVS op het opmerkelijke feit dat u tijdens uw eerste asielprocedure leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zowat elk aspect van uw asielrelaas. U verklaarde dat uw vader, zus en broer ten gevolge een familievete om het leven werden gebracht, wat geenszins zo blijkt te zijn. Volgens uw eerdere verklaringen zou u vervolgens met uw moeder naar Teheran zijn verhuisd, terwijl nu blijkt dat u jarenlang in Kabul woonde. U beweerde voorts dat uw moeder, B. N. (...) genaamd, in Iran kwam te overlijden (verklaring DVZ, vraag 13A). Echter zegt u nu dat uw moeder A. U. (...) is, en dat zij in Turkije verblijft met uw drie broers en uw zus. Van deze broers en zus (N. (...), A. (...), O. (...) en A. (...)) genaamd) maakte u bovendien eerder geen melding. Tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u integendeel nog dat u slechts één broer (M. (...)) en één zus (S. (...)) had, die beiden bij een aanslag om het leven kwamen. Het feit dat u zelfs namen van familieleden verzint en dan weer nieuwe namen toevoegt, is uiteraard nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien komt u pas met een gewijzigde versie van uw relaas nadat zowel het CGVS als de RvV oordeelden dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan wat u tijdens uw eerste asielprocedure vertelde. Toen al was duidelijk dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw familiaal netwerk, uw verblijf in Iran, de problemen die aan de basis van dit vertrek naar Iran zouden hebben gelegen, etc. Uw "excuses" (verklaring volgend verzoek, vraag 16) komen dan ook te laat, het argument dat u in geval van het afleggen van waarachtige verklaringen vreesde te worden teruggestuurd naar Turkije (verklaring volgend verzoek, vraag 16), weegt bovendien bijzonder licht. Immers kan niet worden ingezien waarom eerlijke verklaringen over uw familie, herkomst en problemen de Belgische autoriteiten zouden doen besluiten dat u naar Turkije moet worden teruggeleid.

U verklaart deze keer dat u en uw familie vijftien jaar geleden naar Kabul verhuisden, waar jullie zouden zijn lastiggevallen door uw oom M. (...) uit Wardak. Uw zus A. (...) werd door hem meegenomen en moest zijn zoon huwen, zelf dreigde u te worden gerekruteerd door M. (...) die een Talib is. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw vader, chauffeur van een vrachtwagen, ook nog eens door de Taliban zijn vermoord.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat aan uw gewijzigde asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo kan niet worden ingezien waarom u dergelijk relaas, waaruit moet blijken dat het leven van u en uw familieleden ernstig gevaar liep, niet eerder bracht. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit

zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Dat u dat geenszins heeft gedaan en ervoor opteerde een volledig fictief relaas te brengen, ondermijnt het geloof in de elementen die u nu aanbrengt in zeer ernstige mate.

Voorts is het zo dat u uw vertrek uit Afghanistan wijt aan problemen met uw oom M. (...), maar dat u eerder nooit melding maakte van het bestaan van deze oom. Wat meer is, u beweerde tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat u uw moeder meermaals de vraag stelde of u nog ooms, tantes en dergelijke had, maar dat zij u antwoordde "dat er geen andere familie was" (CGVS, 17 februari 2020, p.6). Het is opnieuw zeer merkwaardig dat u het bestaan verzwegen van de persoon met wie u dusdanig ernstige problemen zou hebben gekend. Verder wijst het CGVS op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Immers zegt u dat M. (...) uw zus A. (...) met geweld meenam en met zijn zoon liet trouwen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Echter zegt u op een ander moment dat A. (...) in Turkije woont, samen met uw moeder en drie broers (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Dat beide zaken maar moeilijk met elkaar in overeenstemming kunnen worden gebracht, moge duidelijk zijn. Wat voorts betreft uw vrees dat M. (...) u dreigde te rekruteren, kan alleen maar worden herhaald dat u dergelijke vrees voor uw oom eerder onvermeld liet, uit uw relaas verder niet blijkt dat de Taliban ook concrete stappen zetten om u te rekruteren, en u geen bewijs aanbrengt voor het lidmaatschap van een oom bij de Taliban, noch voor de problemen die u met de man zou hebben gekend. Ook uw relaas met betrekking tot de dood van uw vader kan geenszins overtuigen. Uiteraard legde u eerder ook over zijn beroepsactiviteiten andere verklaringen af, en stelt het CGVS opnieuw vast dat u niet in het bezit bent van enig document dat zijn werkzaamheden als chauffeur of zijn overlijden zou kunnen bevestigen, hoewel u aangeeft dat u die documenten wel zou kunnen brengen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dergelijk relaas kan geenszins overtuigen.

Ook de usb die foto's van enkele documenten bevat, kan de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De documenten uit Turkije (vluchtelingenbewijs Turkije, document UNHCR Turkije, document van een gesloten centrum in Turkije) tonen aan dat u daar geweest bent. Uit niets kan worden afgeleid waarom u tot het land werd toegelaten, waardoor deze stukken allerminst als bewijs voor uw beweerde problemen in Afghanistan kunnen gelden. De foto's tonen aan dat u voorafgaand aan uw verblijf in Turkije een tijdje in Iran bent geweest. Deze foto's, waaronder ook één van een fitnesskaart, tonen evenmin aan dat u uw oom M. (...) en de Taliban dient te vrezen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020 (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de

reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uw familie zou vijftien jaar geleden naar Kabul zijn verhuisd, u zou er in de wijk Kote Sangi en later in Deh Mazang hebben gewoond (verklaring volgend verzoek, vraag 10).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt

toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker gaat in op de definitie van het begrip 'vluchteling' in artikel 1 van het Verdrag van Genève en past deze toe op zijn geval. Verzoeker stelt dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en dat hij vreest dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij wenst ter staving hiervan te verwijzen naar de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) alsook naar landeninformatie die hij aanhaalt, met name een rapport van februari 2019 waarin ECRE de gedwongen terugkeer naar Afghanistan ontoelaatbaar acht omwille van de verslechterde veiligheidssituatie, een nieuwsbericht van 7 augustus 2019 van BBC News over een aanslag in Kaboel en een studie van september 2019 over de leefomstandigheden en ervaringen van Afghanen die gedeporteerd zijn vanuit Duitsland, gepubliceerd door *Informationsverbund Asyl und Migration*. Verzoeker meent dat hij net als de 55 terugkeerders waarvan sprake in voormelde studie vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. Hij geeft aan dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan spijt te hebben dat hij bij zijn eerste asielaanvraag niet de waarheid verteld heeft over zijn problemen in zijn land van herkomst en de samenstelling van zijn gezin. Hij beseft dat dit niet goed te praten valt maar vraagt een tweede kans. Hij meent dat een gehoor ten gronde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zal overtuigen dat hij de waarheid spreekt. Volgens verzoeker is het een bij het CGVS gekend feit dat asielzoekers vaak misleid worden door smokkelaars en door reisgenoten om andere verhalen te vertellen en maakt het CGVS hier in sommige dossiers geen probleem van maar in andere wel. Hij meent dat een gehoor van drie uur onvoldoende is om na te gaan of hij de waarheid spreekt en dat het CGVS hem daartoe de kans niet heeft gegeven omdat hij het CGVS vanaf het begin niet in vertrouwen heeft genomen. Verzoeker meent verder dat hij over zijn verblijf in Iran en Turkije voldoende bewijzen voorgelegd heeft en dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om met deze stukken rekening te houden.

Verzoeker haalt voorts enkele rapporten aan waaruit hij meent af te leiden dat Kaboel niet veilig is, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert.

Vervolgens verwijt verzoeker de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met de uitbraak van Covid-19.

Verzoeker verwijst andermaal naar voormeld rapport van ECRE en voormelde studie gepubliceerd door *Informationsverbund Asyl und Migration* en meent dat deze twee rapporten niet zomaar genegeerd mogen worden door de asielinstanties.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom hij geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, het rapport “*treatment van returnees*” niet van toepassing is op zijn situatie en hij geen onderzoek heeft verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor mensen zoals hem, “*getogen in Iran en andere landen*”. Een dergelijke handelswijze komt volgens verzoeker neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker “*eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond*”. Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van het arrest ‘*Elgafaji*’ over de ‘*sliding scale*’.

Verzoeker voegt hieraan toe dat hij “*deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk (heeft) gemaakt door de bovenvermelde redenen*” en is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 1 juli 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van juni 2021, p. 1-101, de COI Focus “*Afghanistan: Security situation in Kabul City*” van 15 juni 2021, de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018 en de “*Country Guidance Note: Afghanistan*” van EASO van december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel *in casu* geschonden acht.

2.3.1.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan

dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 16 maart 2020 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn familie, het familiaal netwerk waarop hij eventueel kan terugvallen en de reden die hem ertoe zou hebben aangezet de provincie Wardak al op jonge leeftijd te verlaten, met name een familievete die zou hebben geleid tot de dood van zijn vader, zus en broer, alsook een oom, omdat (ii) verzoeker bijgevolg ook niet aantoonde dat hij al in 2005 naar Iran zou zijn verhuisd en niet kan worden uitgesloten dat hij pas recenter naar Iran vertrokken is, omdat (iii) er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, omdat (iv) verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Wardak, en het CGVS evenmin beschikt over elementen die wijzen op het bestaan van dergelijke omstandigheden in zijn hoofde, en omdat (v) de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 240 045 van 26 augustus 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn verklaringen over zijn herkomst uit de provincie Wardak, doch thans verklaart dat hij ongeveer veertien jaar geleden met zijn ouders, broers en zus naar Kaboel is verhuisd omdat zijn moeder bang was dat zij lid zouden worden van de taliban door toedoen van een oom langs vaders kant die lid was van de taliban. Deze oom zou hen daar zijn komen opzoeken en verzoekers zus A. met geweld hebben meegenomen en gedwongen hebben te trouwen met zijn zoon. Verzoeker verklaart dat zijn leven in Kaboel in gevaar was omdat zijn oom vaak langskwam en hij bang was dat zijn oom hem zou meenemen. Om die reden zou hij Afghanistan omstreeks 2015 verlaten hebben en naar Iran zijn getrokken. Verzoeker verklaart dat zijn vader twee of drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban werd vermoord. Verzoeker wijzigt de eerder opgegeven naam van zijn moeder en verklaart dat zij, zijn zus en zijn broers hem drie jaar na zijn aankomst in Iran kwamen vervoegen en dat zij vervolgens samen naar Turkije zijn gegaan, waar zij uiteindelijk vluchtelingendocumenten ontvingen. Verzoeker verklaart dat hij Turkije verlaten heeft en naar Europa is getrokken omdat hij ruzie kreeg met zijn moeder over een Iraans meisje waarop hij verliefd geworden was en omdat er in Turkije geen toekomst was. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees om daar zoals zijn vader vermoord te worden door zijn oom.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een USB-stick neer met foto's van een document van UNHCR in Turkije, een

vluchtelingenkaart uit Turkije, een document dat aantoont dat hij daar in een gesloten centrum zat en een fitnesskaart en foto's waarop hij te zien is tijdens zijn verblijf in Iran (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name de problemen die uw familie zou hebben gekend met een oom die tot de Taliban zou behoren, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Vooreerst wijst het CGVS op het opmerkelijke feit dat u tijdens uw eerste asielprocedure leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zowat elk aspect van uw asielaanvraag. U verklaarde dat uw vader, zus en broer ten gevolge een familievete om het leven werden gebracht, wat geenszins zo blijkt te zijn. Volgens uw eerdere verklaringen zou u vervolgens met uw moeder naar Teheran zijn verhuisd, terwijl nu blijkt dat u jarenlang in Kabul woonde. U beweerde voorts dat uw moeder, B. N. (...) genaamd, in Iran kwam te overlijden (verklaring DVZ, vraag 13A). Echter zegt u nu dat uw moeder A. U. (...) is, en dat zij in Turkije verblijft met uw drie broers en uw zus. Van deze broers en zus (N. (...), A. (...), O. (...) en A. (...)) genaamd) maakte u bovendien eerder geen melding. Tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u integendeel nog dat u slechts één broer (M. (...)) en één zus (S. (...)) had, die beiden bij een aanslag om het leven kwamen. Het feit dat u zelfs namen van familieleden verzint en dan weer nieuwe namen toevoegt, is uiteraard nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien komt u pas met een gewijzigde versie van uw relaas nadat zowel het CGVS als de RvV oordeelden dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan wat u tijdens uw eerste asielprocedure vertelde. Toen al was duidelijk dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw familiaal netwerk, uw verblijf in Iran, de problemen die aan de basis van dit vertrek naar Iran zouden hebben gelegen, etc. Uw "excuses" (verklaring volgend verzoek, vraag 16) komen dan ook te laat, het argument dat u in geval van het afleggen van waarachtige verklaringen vreesde te worden teruggestuurd naar Turkije (verklaring volgend verzoek, vraag 16), weegt bovendien bijzonder licht. Immers kan niet worden ingezien waarom eerlijke verklaringen over uw familie, herkomst en problemen de Belgische autoriteiten zouden doen besluiten dat u naar Turkije moet worden teruggeleid.

U verklaart deze keer dat u en uw familie vijftien jaar geleden naar Kabul verhuisden, waar jullie zouden zijn lastiggevallen door uw oom M. (...) uit Wardak. Uw zus A. (...) werd door hem meegenomen en moest zijn zoon huwen, zelf dreigde u te worden gerekruteerd door M. (...) die een Talib is. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou uw vader, chauffeur van een vrachtwagen, ook nog eens door de Taliban zijn vermoord.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat aan uw gewijzigde asielaanvraag niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo kan niet worden ingezien waarom u dergelijk relaas, waaruit moet blijken dat het leven van u en uw familieleden ernstig gevaar liep, niet eerder bracht. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Dat u dat geenszins heeft gedaan en ervoor opteerde een volledig fictief relaas te brengen, ondermijnt het geloof in de elementen die u nu aanbrengt in zeer ernstige mate.

Voorts is het zo dat u uw vertrek uit Afghanistan wijt aan problemen met uw oom M. (...), maar dat u eerder nooit melding maakte van het bestaan van deze oom. Wat meer is, u beweerde tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat u uw moeder meermaals de vraag stelde of u nog ooms, tantes en dergelijke had, maar dat zij u antwoordde "dat er geen andere familie was" (CGVS, 17 februari 2020, p.6). Het is opnieuw zeer merkwaardig dat u het bestaan verzweg van de persoon met wie u dusdanig ernstige problemen zou hebben gekend. Verder wijst het CGVS op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Immers zegt u dat M. (...) uw zus A. (...) met geweld meenam en met zijn zoon liet trouwen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Echter zegt u op een ander moment dat A. (...) in Turkije woont, samen met uw moeder en drie broers (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Dat beide zaken maar moeilijk met elkaar in overeenstemming kunnen worden gebracht, moge duidelijk zijn. Wat voorts betreft uw vrees dat M. (...) u dreigde te rekruteren, kan alleen maar worden herhaald dat u dergelijke vrees voor uw oom eerder onvermeld liet, uit uw relaas verder niet blijkt dat de Taliban ook concrete stappen zetten om u te rekruteren, en u geen bewijs aanbrengt voor het lidmaatschap van een oom bij de Taliban, noch voor de problemen die u met de man zou hebben gekend. Ook uw relaas met betrekking

tot de dood van uw vader kan geenszins overtuigen. Uiteraard legde u eerder ook over zijn beroepsactiviteiten andere verklaringen af, en stelt het CGVS opnieuw vast dat u niet in het bezit bent van enig document dat zijn werkzaamheden als chauffeur of zijn overlijden zou kunnen bevestigen, hoewel u aangeeft dat u die documenten wel zou kunnen brengen (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dergelijk relaas kan geenszins overtuigen.

Ook de usb die foto's van enkele documenten bevat, kan de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De documenten uit Turkije (vluchtelingenbewijs Turkije, document UNHCR Turkije, document van een gesloten centrum in Turkije) tonen aan dat u daar geweest bent. Uit niets kan worden afgeleid waarom u tot het land werd toegelaten, waardoor deze stukken allerminst als bewijs voor uw beweerde problemen in Afghanistan kunnen gelden. De foto's tonen aan dat u voorafgaand aan uw verblijf in Turkije een tijdje in Iran bent geweest. Deze foto's, waaronder ook één van een fitnesskaart, tonen evenmin aan dat u uw oom M. (...) en de Taliban dient te vrezen."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten of elementen aan die deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan te herhalen en te verwijzen naar de verklaringen die hij hierover heeft afgelegd en de documenten die hij in dit verband heeft neergelegd bij de DVZ blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker in het tweede middel andermaal zijn spijt betuigt over het feit dat hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming de waarheid niet heeft verteld over zijn problemen in zijn land van herkomst en de samenstelling van zijn gezin en aangeeft de adviezen van anderen te hebben gevolgd, benadrukt de Raad dat verzoeker de volle verantwoordelijkheid draagt voor het afleggen van valse verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek. De beweerde misleiding door derden kan in dezen niet als verschoningsgrond dienen. Verzoeker vraagt een tweede kans, maar gaat eraan voorbij dat in het kader van onderhavig verzoek dient te worden vastgesteld dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn gewijzigde verklaringen over de door hem voorgehouden reden voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat zijn gehoor bij de DVZ niet volstond om na te gaan of hij thans de waarheid spreekt en enkel een "gehoor ten gronde" de asielinstanties zal overtuigen. De Raad merkt op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (adm. doss., stuk 4, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Dit blijkt uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het erg belangrijk was om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens hem niet mogelijk is. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ en kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid heeft gehad om zijn gewijzigde verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken. Overigens laat verzoeker na in zijn verzoekschrift te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst in het tweede middel verder op de bewijzen die hij heeft voorgelegd met betrekking tot zijn verblijf in Iran en Turkije en verwijst de commissaris-generaal hier geen rekening mee te hebben gehouden en geen onderzoek te hebben verricht naar “*de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor mensen zoals hem – getogen in Iran en andere landen*”. De Raad stelt vast dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Wardak en de laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan in Kaboel heeft gewoond. Verzoeker verduidelijkt niet – en de Raad ziet niet in – in welke zin de omstandigheid dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan enige tijd in Iran en vervolgens Turkije zou hebben verbleven zijn terugkeer naar Afghanistan zou verhinderen of bemoeilijken. Verzoeker verduidelijkt evenmin op welke wijze zijn profiel een ander licht vermag te werpen op de (motivering van de) bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging vreest omwille van zijn verblijf in Europa, stelt de Raad vast dat hij deze bewering niet concreet toelicht en slechts verwijst naar algemene rapporten over de situatie van naar Afghanistan teruggekeerde Afghanen. Waar verzoeker verwijst naar een studie van september 2019 over de leefomstandigheden en ervaringen van Afghanen die gedepoteerd zijn uit Duitsland en meent dat “*hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa*”, toont hij, mede gelet op de vaststelling dat hij zijn voorgehouden vluchtmotieven en redenen waarom hij niet kan terugkeren niet aannemelijk maakt, niet *in concreto* aan dat zijn persoonlijke situatie gelijkaardig is aan die van andere Afghanen die naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd en er vervolgingsfeiten hebben meegemaakt. Een loutere verwijzing naar algemene informatie zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Verzoeker preciseert overigens geenszins over welk rapport hij het heeft waar hij in het tweede middel vaststelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het rapport van “*treatment van returnees*” niet van toepassing is op zijn situatie.

Door in het tweede middel zonder meer op te merken dat de commissaris-generaal heeft nagelaten rekening te houden met de uitbraak van Covid-19, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij een daadwerkelijke vrees voor vervolging heeft, dan wel persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen als gevolg van deze ziekte. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

De kritiek in het tweede middel dat de commissaris-generaal heeft nagelaten te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, mist verder feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in deze beslissing heeft besloten dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt.

In zoverre verzoeker in het tweede middel melding maakt van zijn vrees om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kaboel in het bijzonder, alwaar verzoeker in het kader van huidig (volgend) verzoek verklaart te hebben gewoond gedurende de laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan:

“*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder

controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de Taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij op 1 juli 2021 een aanvullende nota heeft neergelegd waarin zij refereert aan recente landeninformatie die bovenstaande analyse bevestigt. De Raad stelt vast dat verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift wat betreft de veiligheidssituatie in Kaboel slechts verwijst naar informatie die van minder recente datum is dan de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en er bijgevolg geen afbreuk aan doet. Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient de commissaris-generaal te worden bijgetreden waar deze oordeelt dat de situatie in de stad Kaboel actueel niet van zulke aard is dat deze voor eenieder die aldaar verblijft en louter ingevolge deze aanwezigheid een reëel risico met zich brengt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt tevens vast dat er in onderhavig dossier geen elementen aanwezig zijn noch door verzoeker worden aangereikt op basis waarvan kan worden besloten dat verzoeker specifiek geraakt wordt, om redenen die verband houden met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Bijgevolg is verzoekers betoog in het eerste middel dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen niet dienstig.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN